

Desordre amb vocació de mural tecnològic

Aquesta façana no és un desori: és un manifest d'art contemporani, una instal·lació viva feta sense intenció però plena de significat. Els tècnics, com escultors sense galeria, han anat teixint una obra que cap museu s'atreviria a penjar, però que la ciutat exhibeix amb orgull involuntari.

Els cables, com lianes negres d'un bosc digital, s'enrosquen amb una força gairebé orgànica. Cauen, s'enfilen, s'abracen i es desdoblen en una dansa caòtica que sembla improvisada però que, mirant bé, conté una certa simetria rebel. És un Pollock amb fibra òptica.

Les caixes són les plaques commemoratives d'aquesta obra efímera: cada una amb el seu número críptic, com si fossin coordenades d'un univers paral·lel o noms de satèl·lits menors. El "0-239878" s'eleva amb solemnitat al costat d'una altra peça signada per un "899-5-1159" que sembla un vers de codi en una oda a la hiperconnectivitat.

L'alarma ADT, col·locada com una joia central, és el cor d'aquesta criatura: no batega, però crida en silenci la seva presència vigilant. I el petit focus metàl·lic apunta cap avall, com si intentés il·luminar la tragèdia d'un món que ha deixat de preguntar-se per què hi ha bellesa fins i tot en el caos.

A sota, entre els fils, un cor esborrat ens recorda que, malgrat tot, algú va estimar aquí. Potser una persona. Potser un instal·lador. Potser només el misteri d'unes dades compartides.